Ч. 95. Субота 13 мая (30 цьвітня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Соймові вибори на Буковині. — Босаньска депутация у Відни. — З российскої Думи. — Сорокліте франкфуртского мира.

Вчера відбули ся на Буковині вибори до сойму з більшої посілости. В першім тілі виборчім вибраний послом Бежан, румуньский народовець, в другім о. др. Тарнавский румуньский народовець, в третім тілі виборчім вибраний на 72 голосуючих українець о. Драчиньский 45 голосами, др. Козак, москвофіл, одержав 27 голосів, в четвертім тілі виборчім вибрані властителі більшої посілости Попович, Фльондор, Прункул і бар. Гормузакі, всі з румуньскої партиї народної; в пятім тілі виборчім вибрані Поляки Абрагамович, Скибневский, Стефанович і Ґорчицкий; в пятім тілі вибрані Фішер і Блюм, жидівскі сионісти, а з торговельно-промислової палати Гехт і Рудіш також сионісти.

Босаньска депутация, про яку ми вчера доносили, явила ся у президента кабінету бар. Бінерта і вручила єму мемориял з жаданями Босни. Бар. Бінерт, котрий як—показало ся—був дуже добре обзнакомлений о всіх представлених єму справах, висказав ся дуже прихильно о тих жаданях, однако сказав з притиском, що крім него мають рішаючий голос ще инші чинники, а особливо Угорщина.

На руки президента тої депутациї прийшло вчера з цісарскої канцеляриї письмо, в котрім Цісар, узнаючи велике культурне і економічне значінє недавної прогульки купців і промисловців з Босни і Герцеґовини до Відня для навязаня і скріпленя торговельних відносин з Австриєю, дякує за прислані чувства льояльности і патриотизму і за зложені єму сердечні желаня.

Российска Дума приймила вчера закон, котрим ухвалено кредит 4 міліонів рублів на зарядження против чуми і холєри.

Дальше відповідав на тім засіданю президент міністрів Столипин на інтерпеляцию о земствах в західних ґуберніях. Міністер підніс, що Дума не має права ставити питаня раді міністрів, як взагалі одна законодатна институция не може мати права контролі над другою. Дума може лише внесення ради міністрів, оперті на § 87 основних законів відкинути.

Комисия российскої Думи для реформи судівництва заявила ся за острійшим каранєм осіб, які усувають ся від войскової служби і прихилила ся до погляду польского посла Парчевского, що теперішні постанови, після котрих свояки жидів, усуваючих ся від войскової служби, підлягають карі 300 рублів, повинні бути знесені. — Бенніґзен з партиї жовтнївців заявив, що справа знесеня того закона мусить полишити ся нетикана, бо єї порушенє в Думі могло би викликати дискусию над цілою жидівскою справою. — Кадет Ниселович, жид, прихилив ся до того погляду, заявляючи, що дискусиї над справою жидівскою треба взагалі уникати.

Дня 10 с. м. минуло 40 літ від заключеня франкфуртского мира, який покінчив прускофранцуску війну. Мир сей заключено 10 мая о 2 год. попол. 1871 р. Сей договір є одним з головних моментів новітної історії після упадку Наполеона III.; а заразом є він вихідною точкою розвою могучости Німеччини і сконсолідованя третої француской републики після тілько страшних потрясень. Правда, конець кровавій розправі зробив вже версальский договір, в якім Франция зрікла ся Альзациї і Льотаринґиї і згодила ся на заплаченє воєнного відшкодованя в сумі 5 міліярдів франків. Але він не покінчив ще непорозумінь між обома державами. Франция не хотіла сплатити воєнної контрибуциї, як сего домагала ся Німеччина, в чвертьрічних ратах протягом часу від 2 червня 1871 р. до 2 марта 1874 р., бо не могла після таких потрясень, а заявила гото-

---

20)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлійского — Конана Дойле.

(Дальше).

Я не мав що правда найменшого понятя, до чого Талейран хоче навернути свою бесіду, але поклонив ся і старав ся прибрати такий вид, немов би всьо було для мене ясним.

— Отже поступайте можливо найосторожнійше і мовчіть супротив кождого — говорив дальше. — Ми два не будемо нігде публично з вами показувати ся, але будемо дожидати вас тут і уділимо вам ради, коли нам відтак скажете, яка була ваша розмова з цісарем і чого він від вас жадає. А тепер збирайте ся, бо цісар не прощає ніколи неточности.

Отже я вибрав ся піхотою до палати, віддаленої може о яких сто кроків.

В передній комнаті наткнув ся я на Дірока. Добрий чоловічиско бігав сюди і туди посеред товпи дожидаючих, атже мав нині на собі уніформ — парадний червоний уніформ з золотом. Саме поясняв перед тим панови де Куленкор, що всі зібрані тут, то князі, з котрих одні мають надію дістати корону, инших же мучить страх, що в найблизшій пів години можуть стати жебраками.

Скоро лиш Дірок почув моє назвище, велів мені війти і я станув око в око з цісарем.

Очивидно вже нераз бачив я того чоловіка в поли, але ніколи так близько як тепер. Як виглядав?

Но, як малий, блідий чоловічок, о хорошім чолі і досить добре розвинених лидках, котрі виступали дуже наглядно супротив вузких, білих штанів до колін і білих панчіх.

Але очи кождого, навіть чужинця, мусів вразити той єго погляд. Деколи набирав так строгого вигляду, що й в найвідважнійшім ґренадиєрі серце завмирало зі страху.

Атже оповідають, що навіть Ожеро, котрий впрочім не знав, що то страх, дрожав перед поглядом Наполеона і то тоді ще, коли цісар був мало, або майже зовсім незвістним вояком.

На мене поглянув дуже приязно і дав мені знак рукою, аби я полишив ся при дверех. Саме диктував щось де Меневалеви, а він кождої хвилї споглядав на цісаря з напруженою увагою.

— Досить, можете вже йти — сказав нагло цісар.

Секретар вийшов з комнати, а цісар з заложеними на плечі руками підійшов до мене і почав мені мовчки приглядати ся.

Я найсильнійше пересьвідчений, що мій вигляд мусів єму подобати ся, бо хоч сам був малий, непоказний чоловік, то однако любив окружати ся високими і широкоплечими офіцирами.

Я стояв перед ним витягнений як струна і глядів єму просто в очи; одною рукою салютував, другу держав на шаблі.

— Но, пане Жерар — відозвав ся вкінци і почав вказуючим пальцем товкати по золотім обшитю мого мундуру — чую, що ви хоробрий офіцир, ваш полковник хвалив вас.

Я роздумував над розумною відповідею. Але позаяк нічого більше не хотіло мені прийти до голови, як лиш замітка Ляссаля, що складаю ся тілько з вусів і остріг, то я волів мовчати.

Цісар приглядав ся мені хвилю, немов би чого дожидав, але позаяк не було відповіди, став дальше говорити:

— Мені здає ся, що ви як раз той чоловік, якого мені потреба. Розумних і хоробрих людий зовсім мені не бракує...

Перерав нагло. Я не міг навіть здогадати ся, що хотів сказати, тому вдоволив ся лиш запевненєм цісаря, що може на мене числити.

— Як чую, ви добре володієте шаблею?

— Так, трохи, найяснійший пане.

— Чи то вас вибрано, аби ви бороли ся з представителями гузарів під Шамбаран?

— Мої товариші зробили мені тоді ту честь, найяснійший пане — відповів я.

— А щоби вправити ся визвали ви в тижни перед поєдинком шістьох фехтмайстрів?

— Я мав нагоду, найяснійший пане, мати в сімох днях сім поєдинків.

— І вийшли цїло?

— Один з них, з 23 полку легкої піхоти посягнув мене легко по лівім лікти.

— Але досить вже о тих дитинячих за-

вість заплатити від 1 липня 1871 р. в трех річних ратах 1 міліярд в золоті, а 4 міліярди в француских рентах, жадаючи заразом, щоби окупация скінчила ся вже 1 липня 1871 р. Бісмарк не згодив ся на те. На тім і спинили ся були переговори, які вели ся в Бруксели між представителями обох правительств.

Тоді Бісмарк в парляменті загрозив Франциї дальшими военними кроками а відтак заявив, що коли контрибуция не буде сплачена на час, то німецкі войска будуть мусіли хопити ся реквізиций. Тимчасом наради в справі мира перенесено з Брукселї до Франкфурта. Тут 6 мая почали ся перші переговори між Бісмарком і Фавром. Обі сторони відчували вже конечну потребу дефінітивного порішеня мира. І вкінци 10 мая, о 2 год. по полудни підписано мир. Франция заплатила 500 міліонів в місяць по підданю Парижа, 1000 міліонів протягом 1871 р., 500 міліонів 1 мая 1872, а послідні три міліярди мали бути сплачені по 2 марта 1874 р. Але Франция сплатила цілу контрибуцию далеко скорше, щоби лише позбути ся окупациї Франциї прускими войсками.

Оногди обходжено в Франкфурті ювилей сего мира незвичайно торжественно. Історичну сьвітлицю в „Hotel Schwan“, в котрім заключено мир, відвідували тисячі народа. З сьвятом злучено продаж блаватів в хосен ветеранів.

Новинки.

Львів, 12 мая 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости іменував нотарями кандидатів нотаріяльних: Ник. Пшика для Устрик долішних, Адама Марцінкевича для Динова, Франца Радзішевского для Нижанкович, Ал. Оттмана для Печеніжина, Евг Міски-ого для Балигорода; переніс судию Йос. Вільчиньского з Серета до Кімполюнґа та іменував судиями авскультантів: Евг. Купчанка для округа висшого суду краевого у Львові; Войт. Павля для Садаґури і Еман. Тірберґа для Серега; — іменував урядника виконуючого II кл. Михайла Терлецкого у Львові урядником виконуючим I кл. з полишенем его в дотеперішнім місци службовім.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила вибір В. Каміньского управит. 2-кл. школи в Сокали на репрезентанта учительского званя до ради шк. окр. в Сокали. — Іменувала Тому Колодїйчука, уч. 4-кл. шк. муж. в Бродах, Вл. Пухалка, упр. 2-кл. шк. в Пятницях, Марию Бережницку, уч. 2 кл. шк. в Мединичах, Марию Панчаківну, уч. 2-кл. шк. в Порогах, учителями і учительками 1-кл. шк.: Софію Ґалїньску в Ясеновицях, Бр. Богдановича в Посїчи. — Кр. Рада шк. зорґанїзувала: другу 3-кл. виділову дївочу шк, получену з 4-клясовою звичайною в Нов. Санчи; 1-кл. шк.: в Ясельци, сяніцкого пов, в Смереку, лїського пов., в Волї креховицкій, сяніцкого пов., в Кальници коло Тїсної в лїськім пов., в Бендюші, сокальского пов., в Подвиню рогатиньского пов.; перемінила 1-кл. шк. на 2-кл.: в Білогорщи, львівского повіта, в Щуткові, чесанівского пов., в Іваню зол. залїщицкого пов., в Стрільчисках, мостиньскоко пов.

— **Сполошені конї,** котрими повозив якийсь вояк зломили вчера при ул. Казимирівскій міску лїхтарню. Зелїзний стовп лїхтарнї падаючи зранив в голову помічника склепового Давида Сокаля, а відтак збив шибу у вікнї реставрациї Ізаака Кухлї під ч. 32 та розбив стоячі там на виставі фляшки з лїкерами.

— **Дрібні вістн.** Розправа в процесї буковиньских москвофілів против О. Луцкого і редактора „Народ. Голосу, яка була на вчера визначена перед черновецким судом не відбула ся. На предложене москвофілів прийшло до згоди. — На Яві занедужало минулого тиждня 176 осіб на чуму а померло 125. — В москвофільскій бурсї в Горлицях відбула ся дня 9 с. м. о 11 год. ревізия в присутности 4 жандармів а в Ждинї коло Горлиць арештовано „воспитанника“ духовної семінариї в Житомири на Волинї, Сандовича, в домі его родичів. — Кірін, місто в Манджуриї погоріло; огонь знищив половину міста. — З причини вибуху вулькану Асамаяма в Японії згинуло богато людий. — Селяни в Розгірчу стрийского повіта постановили цїлий рік не пити горівки і не ходити до коршми. Коби таких більше! — П. Станислава Буковска згубила в дорозї з міста на дворець Підзамче полярес з квотою 160 кор. — Львівска полїция арештувала дроґериста з Турки, Станислава К., котрий на шкоду п. Черского тамошного аптикаря спроневірив 400 кор. — Збанкротував Хаскель Ґлязер фірма модних товарів в Стрию. — Львівска полїция зробила ревізию в трафіках і торговлях де продають ґазети та укарала за неправну продаж всїляких неморальних і криміналїстичних повістий як Джек Тексас, Рінальдо-Рінальдінї і т. п. 9 властителів трафік.

— **Втеча до каналу.** Також неаби яка подія стала ся сими днями у Віднн. В касарни при ул. Ренвеґ сидів в арештї інфантерист Андрій Ремер з Марош Вашаргелї за то, що недавно тому втїк був з войска. Его мали відставити до его полку і капраль з его полку забрав та мав повести на дворець. По дорозї випросив ся інфантерист на сторону і зайшов до виходка, коли тимчасом капраль чекав коло дверий. Нараз вчув він якийсь глухий гук. Показало ся, що то Ремер вскочив до каналу. Капраль наробив крику і хотїв втїкача ловити. Але як? Завізвано канальника, але той бояв ся сам лїзти і тому завізвано ще другого. Оба канальники влїзли до каналу і зачали по каналах під землею шукати за втїкачем. Остаточно по цїлогодинній шуканинї знайшли Ремера в однім з каналів віддаленім від того місця де був вскочив може більше як на кільометр дороги. Ремер був так змучений, що не міг вже дальше іти а до того ще й трохи покалїчив ся коли скакав до каналу. Він дав ся без опору арештувати і тою самою дорогою повели его знов до касарнї, де его зараз замкнули до арешту.

— **Про Шевченкове сьвято в Гійску,** добромильского повіта, доносять до „Руслана“: На другий день Великодних сьвят обходили члени читальнї „Просьвіти і „Січи“ в Гійску память 50-лїтних роковин смерти Т. Шевченка.

бавках, молодче — почав нараз цїсар в однім з тих аж надто добре звістних вибухів гніву. — Чи гадаєш, що ставляю ветеранів на ті становища, аби ти міг на них показувати свої штучки? Як же можу вести війну з цїлою Европою, коли мої власні вояки обертають свої шаблї самі против себе? Ще один такий поєдинок, а роздавлю тебе в моїх пальцях!

Я бачив, як его мала біла рука танцювала перед моїм носом при тих словах говорених грізно і немов з шепотом. І вірте менї, панове, або нї, але аж мороз перейшов менї по моїм тїлї.

О скілько радше волїв би я був в тій хвили бути хоч би в найгорячійшій битві ніж тут?

Приступив до стола, випив філїжанку кави, а коли знов до мене відвернув ся, щез вже всякий слїд попередної бурі з его лиця.

— Треба менї твоїх услуг, поручнику Жерар! Треба менї доброї шаблї в моїй оборонї, а маю свої причини до того, що вибираю вашу. Що буде нинї між нами, о тім — бодай доки я жию — не повинен нїхто дізнати ся. Жадаю отже мовчаня!

Я пригадав собі Ляссаля і Талейрана, але зложив цїсареви жаданий обіт.

— По друге випрошую собі всяких рад і бесїди з твоєї сторони. Маєш робити лиш то, що велю.

Я поклонив ся.

— Потреба менї твоєї шаблї, але не твоєї голови. Думане моя річ, розумно?

— Так, найяснїйший пане.

— Знаєш канцлерску алею в лїсї?

— Знаю.

— І ту велику смереку, від котрої вї второк розпочало ся польоване?

Якже би я єї не мав знати? Три рази в тім самім тиждни мав я там малї сходини! Але я лиш поклонив ся і мовчав.

— Добре, нинї вечером о десятій стрітиш ся там зі мною.

Я нїчому не дивував ся. Так, коли би менї був в тїй хвили велїв сїсти на цїсарскім престолї, я був би з найбільшою охотою пристав на те.

— Звідтам пійдемо разом до лїса — говорив дальше. — Забери з собою шаблю, а пістолети лиши дома. Будемо оба мовчати. Не промовиш до мене нї слова і я до тебе не буду відзивати ся! Розумієш?

— Розумію, найяснїйший пане.

— По хвили побачимо одного, а може двох мужчин під деревом і підійдемо до них. Коли дам тобі знак, аби ти мене боронив, витягнеш шаблю, однако коли буду розмавляти з тими людьми, будеш поводити ся супокійно. Коли би прийшло до борби, постараєш ся о то, аби нї один нї другий не утїк; я тобі сам поможу.

— Найяснїйший пане — відозвав ся я — двох не є за богато для моєї шаблї; але чи не було би лїпше, аби я привів з собою товариша, щоби ваше цїсарске величество не мали потреби самі бороти ся?

— Те, те, те — сказав — я сам був насамперед вояком, заки став цїсарем. Чиж ти гадаєш, що вояк при арматї не має так само шаблї як гузар? Але я чей велїв тобі, аби ти свої мудрі ради сховав для себе. Зроби як я тобі велїв. Коли тілько шаблї покажуть ся з похви, не повинен утечи нї один з тих людий.

— Не утечуть, найяснїйший пане.

— Добре. Не маю тобі більше нїчого сказати. Можеш іти.

Я зробив зворот, але нараз стрілила менї нова гадка до голови.

— Найяснїйший пане, я гадаю...

Скочив до мене як дикий зьвір. Здавалось менї, що мене ударить.

— Гадаю, гадаю! — верещав. — Чи ти думаєш, що я вибрав тебе длятого, бо умієш гадати? Нехай другий раз того не чую. Ти, одинокий чоловік, котрий... Але досить того. О десятій при смерецї.

Богом кляну ся, що я був дуже вдоволений, видіставши ся з комнати. На добрім кони чую ся на місци. Коли бесїда о зеленій або сухій пашн, о ячмени, вівсї або житї, або коли шкадрона має бути виведена в поле, нїхто мене чогось нового не научить.

Однако коли стрічу шамбеляна або гофмайстра, або маю ставати перед цїсарем і бачу, що дають менї знаки тоді, коли инші люди говорять, тоді так менї діє ся, як дамскому коневи, запряженому до вова з тягаром. Я лицар, а не дворак.

Як я вже сказав, дуже мене утїшило коли я видобув ся на сьвіжий воздух, а до моєї кватири біг я так скоро, як ученик, котрий утїк свому учителеви.

Ледве отворив я двері, мій погляд упав на пару довгих, синїх ніг в гузарских чоботах і на пару малих, чорних в панчохах і черевичках зі спряжками. Оба скочили до мене.

— Но й що то було? — скрикнули оба нараз.

— Нїчого — відповів я.

— Ви не розмовляли з цїсарем?

— Розмовляв.

— Що сказав?

— Пане де Талейран, дуже жалую, але мушу вам сказати, що о тім пари з уст пустити менї не вільно.

— Ба, любий поручнику — сказав, примилюючись і наблизив ся до мене — атже ми приятелї. Що менї довірочно скажете, не вийде поза ті чотири стіни, а крім того цїсар не мене мав на гадцї, відбираючи від вас обітницю мовчаня.

— Но, пане де Талейран — відповів я — палата звідси недалеко, може там удасте ся і принесете менї на письмі потверджене від цїсаря, що моя обітниця не дотикає зовсїм вашої особи, а тоді з цїлою приємностию повторю вам кожде слово моєї розмови з цїсарем.

(Дальше буде).

Колись темне село, тепер завдяки деяким одиницям, що вийшли з того села у люди, як о. Он. Гадзевичеви — як також завдяки теперішному адміністраторови о. Мариновичеви, прийшло село до сьвідомости національної і може бути взірцем для других сіл. При виборах всї як оден муж йдуть голосувати за своїм народним кандидатом (п. Цеглиньским), а тепер на стілько просьвітились, що дають аматорскі вистави, та віддали пошану свому Ґенієви. По полудни зійшов ся нарід — Січовики в синїх лентах до салї читальнї „Просьвіти". Довшою промовою вказав о. Маринович на значінє сеї хвилї, та поучив присутних чим є для нас Русинів Т. Шевченко. Всї вислухали промови стоячи та нагородили бесїдника грімкими оплесками. Відтак слїдували декламациї і співи. На закінченє промовив до зібраних о. Он. Гадзевич загріваючи своїх краян до витревалости в просьвітї та щоби з вірою в Бога сьміло боронили св. віри, Церкви та народности. Присутні з одушевленєм повитали промову свого краяна і відсьпівавши гимн народний скріплені на дусї розходились на гагілки. — Велику заслугу коло народної працї кладе молодий член читальнї **Мих. Малицкий.**

— Сніговий осуг, який скотив ся з гори в Брунфлєк коло Цель ам Зе в Зальцбурзї дня 5 с. м. засипав властеля більшої посїлости і двох єго наймитів. Одному з наймитів і властителеви більшої посїлости удало ся якось щасливо видобути із снїгу і они побігли до Цель по поміч. Другого наймита, якогось Маєра кинув осуг в пропасть 350 метрів глубоку. По кількох годинах шуканини знайдено єго і викопано ще живого із снїгу, але коли єго привезли до шпиталю, він там небавком помер в наслїдок тяжкого покалїченя.

— За ремінець личко. До блаватного склепу при ул. Краківскій ч. 26 прийшла оногди якась Хуве Рот і оглянувши товари, купила блюзку за 5 корон. Коли прийшло ся заплатити, скрутила ся і сказала, що забула грошї дома. Не хотячи однак, щоби блюзка дістала ся в чиїсь инші руки, лишила на застав золотий ланцушок і сказала, що вечером принесе 5 корон. Коли пішла, купець переконав ся, що ланцушок зроблений зі звичайної жовтої бляхи. Ротову арештовано.

— Взірцї російских чиновників. Не якісь звичайні собі канцелярийні замітачі або писарі, але високі російскі чиновники станули вчера перед судом, а всему тому виноватий сенатор Ґарін, котрий переводив ревізию міскої управи в Москві і викрив великі надужитя. Начальник міста („ґрадоначальнік") ґенерал-майор Райнбот допускав ся спроневірень, вимушеня, надужитя власти урядової і переступленя компетенциї. Між иншими вимушував він від властителів реставрациї і готелів значні суми нїби то на якийсь добродїйний фонд; удаючи що хоче газардовне картярство винищити в Москві, видалював зовсїм неправно всїлякі особи з міста, котрі не могли чи не хотїли єму грубо оплатити ся. Райнбот казав в слїдстві, що він робив то лиш для удержаня спокою і порядку. Разом з Райнботом має відповідати перед судом також і єго помічник, поручник ґвардиї Короткий.

— Конкурс на приняте до кадетских шкіл. Міністерство війни оголосило конкурс на приняте до кадетских шкіл. Головні услівя є слїдуючі. 1. Австрийске горожаньство, 2. фізична здібність, 3. відповідне моральне поведене, 4. відповідне число лїт (на I рік кадетскої школи треба мати 14 лїт, на II р. 15, а на III р. 16 лїт. Хто має більше лїт, мусить подавати ся до міністерства війни), 5. відповідні студиї (на I рік кадетскої школи треба мати скінчені чотири низші кляси середної школи, на II р. пять кляс, на III р. шість кляс що найменше в достаточним поступом. Крім сего здає ся ще вступний іспит з нїмецкої мови, істориї натуральної, математики, історії, географії, фізики і хемії. Вступний іспит є в нїмецкій мові, позволяє ся також і в рідній мові), 6. приречене сплачуваня шкільної оплати, яка виносить для всїх цивільних 300 К річно, а для військових і державних урядників менше. Подання треба вносити найдальше до 12 липня до інфантерийної кадетскої школи а до 15 серпня до инших кадетских шкіл, на руки команди кадетскої школи. До подання прилучає ся: 1) метрику, 2) сьвідоцтво приналежности, 3) лїкарске сьвідоцтво, 4) шкільні сьвідоцтва, 5) сьвідоцтво щіпленя віспи, 6) сьвідоцтво моральности. По реченцї внесених подань не узглядиить.

Телеґрами.

Петербург 12 мая. В Николаєві в корабельних варстатах вибух великий огонь. Відділи моделевий і столярский стоять в полуміни.

Петербург 12 мая. „Нов. Время" подає до відомости, що департамент справ духовних звернув увагу на каплицю для католиків Росиї восточного обряда та на єї капеляна о. Верчанїнова. Близь каплицї викрито чотири робітнї, котрі служили за місця пропаґанди. Урядник департаменту віроісповідань Тяжельніков навідував ся до каплицї, випитував о. Верчанїнова і псаломщика.

Петербург 12 мая. З причини поміщеня в „Нов. Врем." статї під заголовком „Єзуїти в Петербурзї" сьвященик Верчанїнов надіслав до „Речи" письмо, в котрім рішучо заперечує всїм денунцияциям „Нов. Врем."

Мехіко 12 мая. Запрошені американьским амбасадором представителї чужих держав зберуть ся в американьскій амбасадї, щоби обдумати плян спільного поступованя в справі оборони чужинцїв.

Атини 12 мая. З Канеї доносять, що з причини наміру висланя турецких каді (судиїв) на Крету, настало там велике заворушенє. Кретийский екзекутивний комітет заявляє, що іменоване кадів Туреччиною противить ся кретийскій конституциї.

Ню-Йорк 12 мая. З Хуарес доносять: Повстанцї оголосили, що Хуарес єсть столицею републики і утворили провізоричне правительство.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9,** 10·15, **1·30**, **2** §) 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10,** 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55,** 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33,** 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Крехо**вецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.